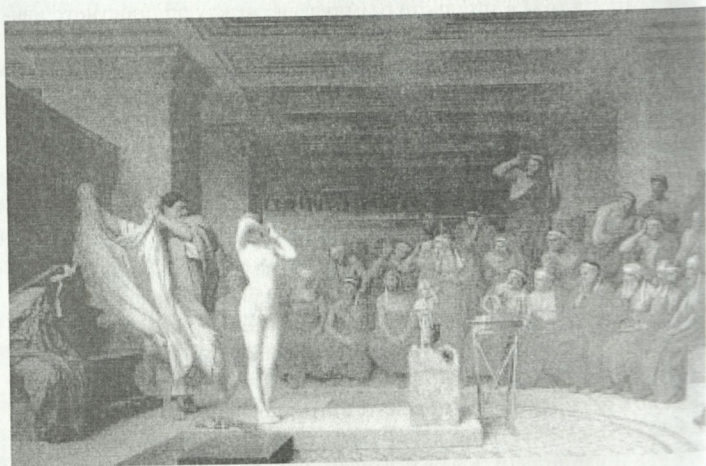

*Изстъпи се тогава Фрина гордо
пред мрачните архонти – и за миг
отметна своя пурпурен хитон
и тъй застана. В златолунний бляск
отсякоха се мраморни плещи
и дивен стан, и девствени гърди
в таинствено вълшебство осияни.
Замая всички погледи прибули.*

Фрина не само сякаш излиза от мраморната колона – едно от популярните твърдения на редица скулптори е, че те освобождават скритото в мрамора от излишния камък, защото са го видели във вътрешността, докато другите ще видят сърцевината едва след намесата на ваятеля, който по съществу си е посредник между природната даденост и

хората, – тя освобождава тялото си и от пурпурния, т.е. царствен, хитон и се изправя срещу надигащите се мъже.

Пенчо-Славейковата интерпретация е много различна, дори и цветно, от тази, която предлага Жан-Леон Жером в картината си „Фрина пред ареопага“ от 1861 г, в която Фрина е превърната в аргумент на Хиперид. Дори и при не особено задълбочен поглед към платното правят впечатление сходните, но разнопосочни жестове на малката статуя на Атина и на „статуята“ Фрина, ръцете на съдиите и на Хиперид и т.н.

За Славейков обаче е важен не само осъзнатият афект, но и резултатът от жеста, който прави присъдата невъзможна. Люшването на виза